

Mozart til benet

Den Ny Opera byder på krasse sager med et stærkt sangerhold

Der er absolut ingen kunstige sødestoffer tilsat den opsætning af **Mozarts** udødelige Don Juan, som **Den Ny Opera** nu har sat op. Musikalsk er den ramsaltet, scenografisk er den enkel, hele det store udtræk er der slet ikke – og det klæder faktisk den gamle forfører godt!

Det sædvanlige symfoniorkester er skiftet ud med **Baroksolisterne**, kun 27 musikere, der til gengæld giver den gas på deres gamle instrumenter. Det giver mere kant, klangen er sprødere, og accentueringerne er skarpere.

Hvad den måtte savne af fuldfed symfoniorkesterklang, vinder den på dramatik – begyndelsen af ouverturen har nærmest chokvirkning – samtidig med at **Lars Ole Mathiasen** dirigerer, så musikken swinger veloplagt fjedrende.

Og det karske udtryk fungerer faktisk rigtig godt med den naturlige sødme, der er i de melodiføringer, Mozart har givet sine sangere. Der er særlig meget af den i **Tuva Semmingsens** elskelige skildring af tjenestepigen Zerlina i bronzegyldne klangfarver. **Bo Kristian Jensen** ligger også højt på sødmeskalaen som Don Ottavio. Hans berømte arie om sin hengivenhed for Donna Anna bliver leveret klar og slank – med de fineste udtyndinger i klangen og fraseret gennemført vidunderligt. Man fik oprigtigt ondt af den velmenende fyr – selvom han faktisk er et pjok af en tøffelheld.

Som Don Juan selv er **Jens Søndergaard** vokalt stærk, men lidt stiv i sin sceniske skildring af sin karakter – hvilket kun bliver så meget desto tydeligere ved siden af **Morten Staugaard**, der med sin betydelige baryton og en veludviklet sans for timing skildrer Don Juans hårdtprøvede tjener Leporello.

Synges på dansk

Der bliver sunget på dansk – på godt og ondt, for selvom sangernes udtale er god, så er det ofte en fordel at kunne teksten hjemmefra – nu der ikke er noget tekstanlæg.

Forestillingens instruktør **Katrine Wiedemann** er teaterinstruktør – og det er mest på godt. Opsætningen er ganske vist ikke fri for operaklicheer, og ind i mellem er den så vilter, at det tangerer noget rod, men Wiedemann har samtidig et godt øje for, hvad der sker i personerne; Masettos jalousi er til at tage og føle på. Donna Elviras smerte ved at blive svigtet af Don Juan er tydelig, uden at blive himmelråbende – og det samme gælder Donna Annas.

Der er også mange fine detaljer til at skildre personlighederne, som f.eks. da Don Juan giver Zerlina en pengeseddel, som hun bliver helt utilpas ved og forsøger at levere tilbage!

Men den slags skal også til, særligt når det hele foregår i et kridhvidt scenerum, kun med optællingen af Don Juans erobringer på væggen. Sat med streger, som en straffefange ville gøre det på cellevæggen. Det er næsten ingenting, men det er nok!

Don Juan (Jens Søndergaard) lægger an på Zerlina (Tuva Semmingsen) mens hendes kæreste Masetto (Joachim Knop) bliver ædt op af jalousi i baggrunden. PR-foto: Nicolai Thorsen